

Weer boven water

Weer boven water

Ingrid Rering

Tweede druk februari 2015

Copyright © 2015 Ingrid Rering

Omslagontwerp Isabelle de Vries, Sonny Arkenbout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere
manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.
Voor overname kunt u zich wenden tot: www.ingridrering.nl

ISBN 978 94 021 27058
www.bravenewbooks.nl

Voor mijn lieve dochter Dominique

“Pijn is onvermijdelijk, maar lijden is een keuze” – Dalai Lama

Inhoud

1. [Een reddende hand uit het licht](#)
2. [Naar Thailand](#)
3. [De tsunami](#)
4. [De nachtmerrie, Krabi Hospital](#)
5. [Tussen hoop en vrees](#)
6. [Dominique is dood](#)
7. [Afscheid](#)
8. [Dominique en ik](#)
9. [Het leven gaat door](#)
10. [De dood van mijn moeder](#)
11. [De echtscheiding](#)
12. [Een nieuwe start?](#)
13. [Geen 50 rozen, maar 50 verhuisdozen](#)

[Epiloog](#)

[Recepten - Een eerbetoon aan het leven](#)

[Dankwoord](#)

[Cursussen en Workshops](#)

[Links](#)

1. Een reddende hand uit het licht

Koh Phi Phi, 26 december 2004

Ik kijk naar de zee en onze meisjes, Dominique en Isabelle. Het zware geluid blijft aanhouden en de witte strook, een gigantische golf, heeft ons inmiddels bereikt. Van het ene op het andere moment sta ik tot aan mijn middel in het water. Modderwater, helemaal om mij heen. Het strand is niet meer te zien en de meisjes zijn nergens te bekennen. Ik roep ze nog, in de hoop dat ze antwoorden. In paniek om de meisjes loop ik zo snel als ik kan door het water naar R., die intussen op het balkon verbaasd om zich heen zit te kijken. Ik roep tegen hem dat ik niet weet waar de meisjes zijn en dat we zo snel mogelijk moeten gaan zoeken. Dit kan toch niet waar zijn? Ze zijn toch niet verdronken? Nee, dat kan niet. Ik ben bang, verbijsterd en radeloos tegelijk. Wat gebeurt hier?

Terwijl ik voor het balkon sta, met mijn rug naar de zee, ziet R. een tweede golf naderen. Hij steekt zijn arm uit en roept dat ik die moet pakken. Te laat. Het gaat allemaal zo snel. In een fractie van een seconde word ik met een enorme kracht door het water meegesleurd onder het appartementencomplex. Tegen deze enorme watermassa, die met een snelheid van 200 km per uur op me afkomt, is niemand opgewassen. Ik ben machteloos. In één zucht lig ik onder het gebouw. Ik lig op mijn rug, onder water, en kan mij niet goed oriënteren. Door het modderwater kan ik niets zien. Wel voel ik dat zo'n 30 centimeter boven mij beton is. Wat moet ik doen, welke kant moet ik op? Hoe kan ik zo snel mogelijk boven water komen?

Even raak ik in paniek, omdat ik geen adem meer kan halen en totaal gedesoriënteerd ben. Dan denk ik: *Ingrid, je gaat het niet redden*. Waarom vechten tegen het onvermijdelijke? Ik laat mijn angst los en bedenk dat het lijden zal stoppen, zodra ik geen lucht meer heb en de verdrinking inzet. Op dat moment ben ik ervan overtuigd dat de meisjes ook al verdronken zijn en ik zeg tegen mijzelf: *oké, laat maar komen, inclusief de pijn, die de meisjes hebben gevoeld. Als ik straks maar bij ze ben*. Het maakt me rustig en ik laat me inderdaad gaan. Ik ben me er niet eens meer van bewust dat ik niet kan ademen. Wat er dan met mijn lichaam gebeurt weet ik niet, maar mijn gedachten gaan gewoon door. Wat raar, ik wéét dat ik nu aan het verdrinken ben, maar ik heb geen adempnood meer. Ik ervaar stilte, rust. Dezelfde rust, die ik ooit bij het parachutespringen heb ervaren. Het idee, dat ik op mijn 41ste zal sterven, komt vreemd op mij over. Laat ik nu altijd gedacht hebben dat ik oud zou worden. Zelfs paragnosten hebben me dat verteld. Ik voel me steeds meer wegzakken. Plotseling zie ik door het modderwater heen wit licht. Uit dat licht zie ik een grote hand verschijnen. De hand trekt me mee. Ik val in slaap.

2. Naar Thailand

Woensdagochtend 22 december 2004. Het is tien uur en we zijn met de taxi onderweg naar Schiphol. Ik kijk naar buiten en denk: heerlijk dat we het koude, grijze Nederland voor een paar weken kunnen inruilen voor het warme, kleurrijke Thailand. Zodra we de volgende ochtend op Bangkok Airport zijn geland en ik vanuit het vliegtuig de slurf inloop, geniet ik van de warmte en de typische kruidige lucht van Thailand. Geur is voor mij altijd een sterk anker geweest, dat mij heel gemakkelijk in een bepaalde gemoedstoestand kan brengen. Eenmaal buiten de luchthaven komt de klamme lucht ons, ondanks het vroege uur, tegemoet. Thailand voelt goed, vertrouwd. Voor de vierde keer zetten mijn dochters en ik hier voet aan de grond. Echtgenoot R. tekent voor de derde: de laatste keer moest hij vanwege zijn werk thuisblijven. Daarom reisde ik die zomer alleen met de meisjes, Dominique en Isabelle, en mijn moeder naar Koh Samui.

We starten ons verblijf in Bangkok, in het indrukwekkende Baiyoke Sky hotel, met zijn 94 verdiepingen het hoogste gebouw in de Thaise hoofdstad. Een collega heeft me dit hotel ooit aangeraden: de buffetten zijn er uitgebreid en het uitzicht op de Bangkok skyline adembenemend. In de taxi naar het hotel is het door de airco ijskoud en het ruikt er sterk naar wat ik nog het beste kan omschrijven als wc-verfrisser. Ik staar naar de kleurige amuletten aan de voorruit Spiegel. Ze hangen in vrijwel iedere taxi en vallen me iedere keer weer op: kransen of kettingen met geluks- of geloofssymbolen eraan, bedoeld om het ongeluk te bezweren. Het is nog vroeg in de wereldstad, maar het

verkeer is al in volle gang. Bangkok is drukte, chaos, warmte, smog. Het is er dan ook de hele tijd bewolkt.

Rond 9 uur komen we aan in het hotel en worden we, zoals overal in Thailand, hartelijk ontvangen door het altijd vriendelijke personeel. Maar in het Baiyoke Sky bekruipt me voor het eerst tijdens deze vakantie een onbestendig, onrustig, nerveus gevoel. Alsof er iets vreselijks staat te gebeuren. Ik kan mijn vinger er niet op leggen. We checken in en arriveren dankzij de supersnelle liften in een mum van tijd op onze kamers op de 40ste verdieping. We spreken af om even een paar uurtjes te slapen en daarna Bangkok in te gaan.

Enigszins bijgekomen van de reis lopen we naar de kamer van de meisjes. Deze is in deze korte tijd alweer in een puinhoop veranderd, tot grote ergernis van R. Deze keer kan ik me niet druk maken om de rommelkamer van de meiden, het onbestendige gevoel houdt mij in zijn greep. We besluiten om met zijn allen eerst wat te eten in het hotel, om daarna met de taxi naar de shopping mall MBK te rijden. Het is altijd weer even wennen aan de drukte en warmte van Bangkok. Net als vorig jaar laten de meisjes bij MBK foto's maken, waarop het net lijkt alsof zij zelf op de cover van een modeblad staan. Dit jaar zijn de foto's nog mooier, omdat er een soft lens wordt gebruikt. Als grap ga ik met Isabelle op de foto voor de cover van *Mother & Child*. Zij is de jongste en is voor mij altijd de kleine stoute baby gebleven. Wat hebben de meisjes een lol. We zijn allemaal erg blij met het resultaat van de mooie foto's.

Als we klaar zijn met shoppen, gaan we samen naar een reisbureau. We willen vanuit Bangkok eerst een paar dagen naar het paradijselijke Koh Phi Phi, waarna we de